Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 3ης Οκτωβρίου 2013*

«Αίτηση αναίρεσης — Κοινοτικό σήμα — Κανονισμός (ΕΚ) 40/94 — Άρθρο 74, παράγραφος 2 — Κανονισμός (ΕΚ) 2868/95 — Κανόνας 50, παράγραφος 1, πρώτο και τρίτο εδάφιο — Ανακοπή από τον δικαιούχο προγενέστερου σήματος — Ύπαρξη του σήματός του — Αποδεικτικά στοιχεία τα οποία προσκομίστηκαν προς στήριξη της ανακοπής μετά το πέρας της προθεσμίας που τάχθηκε συναφώς — Δεν ελήφθησαν υπόψη — Διακριτική ευχέρεια του τμήματος προσφυγών — Αντίθετη διάταξη — Περιστάσεις οι οποίες αντιτίθενται στη συνεκτίμηση νέων ή συμπληρωματικών αποδεικτικών στοιχείων»

Στην υπόθεση C-121/12 P,

με αντικείμενο αίτηση αναίρεσης δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 28 Φεβρουαρίου 2012,

Bernhard Rintisch, κάτοικος Bottrop (Γερμανία), εκπροσωπούμενος από τον A. Dreyer, Rechtsanwalt,

αναιρεσείων,

όπου οι έτεροι διάδικοι είναι:

το **Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ)**, εκπροσωπούμενο από τον G. Schneider,

καθού πρωτοδίκως,

η **Valfleuri Pâtes alimentaires SA**, με έδρα το Wittenheim (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τον F. Baujoin, avocate,

παρεμβαίνον πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους L. Bay Larsen (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, J. Malenovský, U. Lõhmus, M. Safjan και A. Prechal, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: E. Sharpston

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 16ης Μαΐου 2013,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με το δικόγραφό του, ο B. Rintisch ζητεί την αναίρεση της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 16ης Δεκεμβρίου 2011, T-109/09, Rintisch κατά ΓΕΕΑ – Valfleuri Pâtes alimentaires (PROTIVITAL) (στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή του που είχε ως αίτημα την ακύρωση της απόφασης του τέταρτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) της 21ης Ιανουαρίου 2009 (υπόθεση R 1660/2007-4) (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), σχετικά με διαδικασία ανακοπής μεταξύ του αναιρεσείοντος και της Valfleuri Pâtes alimentaires SA (στο εξής: Valfleuri).

Το νομικό πλαίσιο

2 Ο κανονισμός (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 78, σ. 1), ο οποίος τέθηκε σε ισχύ στις 13 Απριλίου 2009. Εντούτοις, λαμβανομένου υπόψη του κρίσιμου, από πλευράς πραγματικών περιστατικών, χρόνου, η υπό κρίση διαφορά εξακολουθεί να διέπεται από τον κανονισμό 40/94.

3 Οι λεπτομέρειες της εφαρμογής του κανονισμού 40/94 ρυθμίζονται από τον κανονισμό (ΕΚ) 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995 (ΕΕ L 303, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 1041/2005 της Επιτροπής, της 29ης Ιουνίου 2005 (ΕΕ L 172, σ. 4, στο εξής: κανονισμός εφαρμογής).

Ο κανονισμός 40/94

4 Στο άρθρο 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 διευκρινίζεται ότι το ΓΕΕΑ «δεν μπορεί να λάβει υπόψη του πραγματικά περιστατικά τα οποία οι διάδικοι δεν επικαλέστηκαν ή αποδεικτικά στοιχεία τα οποία δεν προσκόμισαν εγκαίρως».

Ο κανονισμός εφαρμογής

5 Ο κανόνας 19 του κανονισμού εφαρμογής έχει ως εξής:

«1. Το [ΓΕΕΑ] δίνει τη δυνατότητα στον ανακόπτοντα να παρουσιάσει τα πραγματικά περιστατικά, τις αποδείξεις και τα επιχειρήματα που τεκμηριώνουν την ανακοπή ή να συμπληρώσει οιαδήποτε πραγματικά περιστατικά, αποδείξεις ή επιχειρήματα που έχουν ήδη κατατεθεί σύμφωνα με τον κανόνα 15, παράγραφος 3, εντός ταχθείσας από αυτό προθεσμίας και η οποία πρέπει να αντιστοιχεί τουλάχιστον σε δύο μήνες μετά την ημερομηνία κατά την οποία θεωρείται ότι αρχίζει η διαδικασία ανακοπής σύμφωνα με τον κανόνα 18, παράγραφος 1.

2. Εντός της περιόδου που αναφέρεται στην παράγραφο 1, ο ανακόπτων πρέπει επίσης να υποβάλει αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με την ύπαρξη, εγκυρότητα και έκταση της προστασίας του προγενέστερου σήματος ή του προγενέστερου δικαιώματος, καθώς επίσης και αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με το δικαίωμά του να ασκήσει την ανακοπή. Ειδικότερα, ο ανακόπτων παρέχει τα ακόλουθα αποδεικτικά στοιχεία:

   α) εάν η ανακοπή αφορά σήμα που δεν είναι κοινοτικό σήμα, αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με την κατάθεση αίτησης ή την καταχώρησή του:

      [...]

      ii) στην περίπτωση που το σήμα έχει καταχωρηθεί, αντίγραφο του σχετικού πιστοποιητικού καταχώρησης και, όπου ενδείκνυται, του πιο πρόσφατου πιστοποιητικού ανανέωσης που αποδεικνύει ότι η περίοδος προστασίας του σήματος υπερβαίνει το χρονικό διάστημα που αναφέρεται στην παράγραφο 1 και οιαδήποτε παράτασή του, ή ισοδύναμα έγγραφα της διοικητικής αρχής στην οποία έγινε η καταχώρηση του σήματος·

[...]

3. Οι πληροφορίες και αποδείξεις που αναφέρονται στις παραγράφους 1 και 2 παρέχονται στη γλώσσα της διαδικασίας ή συνοδεύονται από μετάφραση. Η μετάφραση υποβάλλεται εντός της προθεσμίας που έχει ορισθεί για την υποβολή του αρχικού εγγράφου.

4. Το [ΓΕΕΑ] δεν λαμβάνει υπόψη γραπτές [παρατηρήσεις] ή έγγραφα ή μέρη αυτών που δεν έχουν υποβληθεί ή δεν έχουν μεταφρασθεί στη γλώσσα της διαδικασίας εντός της προθεσμίας που έχει καθορισθεί από το [ΓΕΕΑ].»

6 Η παράγραφος 1 του τιτλοφορούμενου «Εξέταση της ανακοπής» κανόνα 20 του κανονισμού αυτού προβλέπει τα ακόλουθα:

«Εάν ο ανακόπτων δεν έχει αποδείξει μέχρι τη λήξη της προθεσμίας που αναφέρεται στον κανόνα 19, παράγραφος 1, την ύπαρξη, εγκυρότητα και έκταση της προστασίας του προγενέστερου σήματος ή προγενέστερου δικαιώματος, καθώς επίσης και το δικαίωμά του να ασκήσει ανακοπή, η ανακοπή απορρίπτεται ως [αβάσιμη].»

7 Η παράγραφος 1 του επιγραφόμενου «Εξέταση της προσφυγής» κανόνα 50 του ίδιου κανονισμού ορίζει τα κάτωθι:

«Οι διατάξεις που ισχύουν για τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση εφαρμόζονται κατ' αναλογία και για τη διαδικασία προσφυγής, εκτός αν ορίζεται άλλως.

[...]

Στην περίπτωση που η προσφυγή αφορά απόφαση τμήματος ανακοπών, το τμήμα εξετάζει την προσφυγή μόνον όσον αφορά τα γεγονότα και τα αποδεικτικά στοιχεία που έχουν κατατεθεί εντός των προθεσμιών που ορίζονται ή διευκρινίζονται από το τμήμα ανακοπών σύμφωνα με τον κανονισμό [40/94] και τους παρόντες κανόνες, εκτός εάν το τμήμα θεωρεί ότι πρέπει να ληφθούν υπόψη επιπρόσθετα ή συμπληρωματικά γεγονότα και στοιχεία δυνάμει του άρθρου 74, παράγραφος 2, του κανονισμού [40/94]».

Ο κανονισμός 1041/2005

8 Στην αιτιολογική σκέψη 7 του κανονισμού 1041/2005 επισημαίνεται ότι:

«Είναι απαραίτητη η πλήρης επαναδιατύπωση των διατάξεων σχετικά με τη διαδικασία ανακοπής, έτσι ώστε να προσδιορισθούν οι προϋποθέσεις για το παραδεκτό των αιτήσεων, να προσδιορισθούν με σαφήνεια οι νομικές συνέπειες των παραλείψεων και να τεθούν οι διατάξεις σύμφωνα με τη χρονολογική σειρά των διαδικασιών.»

Το ιστορικό της διαφοράς

9 Το ιστορικό της διαφοράς εκτέθηκε από το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 1 έως 16 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης ως εξής:

«1 Στις 6 Ιανουαρίου 2006 η [Valfleuri] υπέβαλε στο [ΓΕΕΑ] αίτηση καταχώρισης κοινοτικού σήματος δυνάμει του κανονισμού [...] 40/94 [...]

2 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είναι το λεκτικό σημείο PROTIVITAL.

3 Τα προϊόντα για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση εμπίπτουν στις κλάσεις 5, 29 και 30 του Διακανονισμού της Νίκαιας, για τη διεθνή ταξινόμηση των προϊόντων και των υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση των σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί [...]

[...]

5 Στις 24 Οκτωβρίου 2006 [...] ο Β. [...] Rintisch άσκησε, δυνάμει του άρθρου 42 του κανονισμού 40/94 [...], ανακοπή κατά της καταχώρισης του ως άνω σήματος για τα προαναφερθέντα στη σκέψη 3 προϊόντα.

6 Η ανακοπή στηριζόταν, πιο συγκεκριμένα, στα εξής προγενέστερα δικαιώματα:

— στο γερμανικό λεκτικό σήμα PROTIPLUS, το οποίο κατατέθηκε στις 4 Δεκεμβρίου 1995 και καταχωρίστηκε στις 20 Μαΐου 1996 υπ' αριθ. 39549559, για προϊόντα των κλάσεων 29 και 32·

— στο γερμανικό λεκτικό σήμα PROTI, το οποίο κατατέθηκε στις 22 Ιανουαρίου 1997 και καταχωρίστηκε στις 3 Μαρτίου 1997 υπ' αριθ. 39702429, για προϊόντα των κλάσεων 29 και 32·

— στο γερμανικό εικονιστικό σήμα [...] το οποίο κατατέθηκε στις 24 Φεβρουαρίου 1996 και καταχωρίστηκε στις 5 Μαρτίου 1997 υπ' αριθ. 39608644, για προϊόντα των κλάσεων 29 και 32 [...]

[...]

8 Στις 16 Ιανουαρίου 2007 ο [Β. Rintisch] απέστειλε στο ΓΕΕΑ, προς απόδειξη της ύπαρξης και του κύρους των προαναφερθέντων στη σκέψη 6 προγενέστερων σημάτων, πρώτον, πιστοποιητικά καταχώρισης που είχαν εκδοθεί από το Deutsches Patent- und Markenamt (γερμανικό γραφείο διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας και σημάτων) τον Μάρτιο του 1996, τον Οκτώβριο του 1996 και τον Μάρτιο του 1997 αντιστοίχως και, δεύτερον, αποσπάσματα από το διαδικτυακό μητρώο του Deutsches Patent- und Markenamt με ημερομηνία 8 Ιανουαρίου 2007, στα οποία υπήρχε για καθένα από τα προγενέστερα σήματα, υπό τον τίτλο "Letzter Verfahrensstand" (τελευταίο διαδικαστικό στάδιο), η μνεία "Marke eingetragen" (καταχωρισμένα σήματα), ενώ, στην

περίπτωση των υπ' αριθ. 39549559 και 39608644 προγενέστερων σημάτων, αναγράφονταν υπό τον τίτλο "Verlängerungsdatum" (ημερομηνία ανανέωσης) διάφορες ημερομηνίες του έτους 2006. Μετάφραση στη γλώσσα της διαδικασίας προσκομίστηκε μόνο για το πιστοποιητικό καταχώρισης καθενός από τα προγενέστερα σήματα.

9 Στις 23 Ιανουαρίου 2007 το ΓΕΕΑ κοινοποίησε [στον B. Rintisch] [...] την ημερομηνία έναρξης του κατ' αντιπαράθεση σταδίου της διαδικασίας ανακοπής. Με το σχετικό έγγραφο, το ΓΕΕΑ επισήμανε [στον B. Rintisch] ότι ήταν απαραίτητο να προσκομιστεί πιστοποιητικό ανανέωσης της ισχύος στις περιπτώσεις που από την καταχώριση των σημάτων είχε παρέλθει δεκαετία και πλέον. Τόνισε επίσης ότι η ύπαρξη και το κύρος των προγενέστερων σημάτων έπρεπε να αποδεικνύονται με επίσημα έγγραφα μεταφρασμένα στη γλώσσα της διαδικασίας. Έταξε δε συναφώς προθεσμία για την υποβολή των αναγκαίων δικαιολογητικών, η οποία έληγε στις 4 Ιουνίου 2007. Τέλος, το ΓΕΕΑ προειδοποίησε τον [B. Rintisch] ότι, αν δεν προσκομίζονταν εμπροθέσμως τα απαιτούμενα αποδεικτικά στοιχεία για την ύπαρξη και το κύρος των προγενέστερων σημάτων, η ανακοπή θα απορριπτόταν χωρίς να εξεταστεί επί της ουσίας, σύμφωνα με τον κανόνα 20, παράγραφος 1, του κανονισμού [εφαρμογής].

10 Στις 11 Σεπτεμβρίου 2007 το ΓΕΕΑ ενημέρωσε τον [B. Rintisch] ότι, σύμφωνα με τις διαπιστώσεις του, ο τελευταίος δεν είχε τεκμηριώσει εντός της ταχθείσας προθεσμίας την ύπαρξη και το κύρος των προγενέστερων σημάτων. Το ΓΕΕΑ πληροφόρησε επίσης τον [B. Rintisch] ότι δεν ήταν πλέον δυνατή η υποβολή πρόσθετων παρατηρήσεων και ότι επρόκειτο να λάβει την απόφασή του επί της ανακοπής βάσει των αποδεικτικών στοιχείων που διέθετε κατά τον χρόνο εκείνο.

11 Στις 19 Σεπτεμβρίου 2007 το τμήμα ανακοπών απέρριψε την ανακοπή, με την αιτιολογία ότι ο [B. Rintisch] δεν απέδειξε εντός της ταχθείσας προθεσμίας την ύπαρξη και το κύρος των προγενέστερων σημάτων που αυτός επικαλέστηκε προς στήριξη της ανακοπής του. Κατ' αρχάς το τμήμα ανακοπών έκρινε ότι, μολονότι ήταν δυνατό να διαπιστωθεί, βάσει των πιστοποιητικών που εστάλησαν στο ΓΕΕΑ στις 16 Ιανουαρίου 2007, ότι τα προγενέστερα σήματα είχαν όντως καταχωριστεί το 1995, το 1996 και το 1997, τούτο δεν αρκούσε για να αποδειχθεί ότι αυτά εξακολουθούσαν να ισχύουν στις 4 Ιουνίου 2007 [...]. Επιπλέον, το τμήμα προσφυγών εκτίμησε ότι, βάσει του κανόνα 19, παράγραφος 4, του κανονισμού [εφαρμογής], τα αποσπάσματα από το διαδικτυακό μητρώο, τα οποία έφεραν ημερομηνία 8 Ιανουαρίου 2007, δεν επιτρεπόταν να ληφθούν υπόψη προς απόδειξη της ανανέωσης της ισχύος των προγενέστερων σημάτων, δεδομένου ότι δεν είχαν μεταφραστεί στη γλώσσα διαδικασίας.

12 Στις 23 Οκτωβρίου 2007 ο [B. Rintisch] άσκησε ενώπιον του ΓΕΕΑ προσφυγή κατά της απόφασης του τμήματος ανακοπών, δυνάμει των άρθρων 57 έως 62 του κανονισμού 40/94 [...]. Ο [B. Rintisch] ζήτησε συγκεκριμένα από το τμήμα προσφυγών να απορρίψει την αίτηση καταχώρισης του επίμαχου σήματος λόγω ύπαρξης κινδύνου σύγχυσης. Επισύναψε δε συναφώς στο υπόμνημα με τους λόγους της προσφυγής του, για καθένα από τα προγενέστερα σήματα, απόσπασμα από το διαδικτυακό μητρώο και δήλωση του Deutsches Patent- und Markenamt, μαζί με μετάφρασή της στη γλώσσα διαδικασίας. Στη δήλωση επιβεβαιωνόταν ότι η ισχύς των εν λόγω προγενέστερων σημάτων είχε ανανεωθεί, ήδη πριν από την κατάθεση του δικογράφου της ανακοπής, έως το 2015, το 2016 και το 2017 αντιστοίχως.

13 Με την [προσβαλλόμενη απόφαση], το τέταρτο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ απέρριψε την προσφυγή χωρίς να εξετάσει την ανακοπή επί της ουσίας. Έκρινε ότι ορθώς το τμήμα ανακοπών είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ο [B. Rintisch] δεν είχε τεκμηριώσει δεόντως, εντός της ταχθείσας προθεσμίας, την ύπαρξη και το κύρος των προγενέστερων σημάτων που αυτός επικαλέστηκε προς στήριξη της ανακοπής του.

14 Ειδικότερα, το τμήμα προσφυγών αποφάνθηκε αφενός ότι τα πιστοποιητικά καταχώρισης τα οποία εστάλησαν στο ΓΕΕΑ στις 16 Ιανουαρίου 2007 δεν αρκούσαν για να αποδείξουν ότι τα προγενέστερα σήματα εξακολουθούσαν να ισχύουν κατά την ημερομηνία άσκησης της ανακοπής.

Αφετέρου, κατέληξε ότι η παράλειψη υποβολής μετάφρασης για τα αποσπάσματα από το διαδικτυακό μητρώο, τα οποία έφεραν ημερομηνία 8 Ιανουαρίου 2007, αρκούσε από μόνη της για να δικαιολογήσει την άρνησή του να τα λάβει υπόψη.

15 Έκρινε επίσης ότι ούτε τα έγγραφα που επισυνάφθηκαν στις 23 Οκτωβρίου 2007 στο υπόμνημα με τους λόγους της προσφυγής του μπορούσαν να ληφθούν υπόψη, αφού προσκομίστηκαν μετά τις 4 Ιουνίου 2007, ημερομηνία λήξης της προθεσμίας την οποία είχε τάξει το ΓΕΕΑ.

16 Τέλος, κατά το τμήμα προσφυγών, ούτε το τμήμα ανακοπών ούτε το ίδιο διέθεταν, δυνάμει του άρθρου 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 [...], διακριτική ευχέρεια ως προς τη συνεκτίμηση εγγράφων που δεν είχαν προσκομιστεί εντός της ταχθείσας από το ΓΕΕΑ προθεσμίας, λαμβανομένου υπόψη του κανόνα 20, παράγραφος 1, του κανονισμού [εφαρμογής], ο οποίος ορίζει ρητώς ότι, σε περίπτωση εκπρόθεσμης υποβολής των σχετικών αποδεικτικών στοιχείων, η [ανακοπή] απορρίπτεται. Το τμήμα προσφυγών πρόσθεσε ότι, εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν γινόταν δεκτό ότι ήταν στη διακριτική του ευχέρεια να δεχθεί, ή όχι, τα έγγραφα που κατατέθηκαν εκπροθέσμως στο τμήμα ανακοπών, δεν θα ασκούσε τη διακριτική αυτή ευχέρεια υπέρ του [B. Rintisch] [...]»

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

10 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 17 Μαρτίου 2009, ο B. Rintisch άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης.

11 Προς στήριξη της προσφυγής του, προέβαλε τρεις λόγους ακύρωσης, εκ των οποίων μόνον ο δεύτερος αποτελεί αντικείμενο της υπό κρίση αναίρεσης. Ο συγκεκριμένος λόγος αφορούσε παράβαση, εκ μέρους του τμήματος προσφυγών, του άρθρου 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94, καθώς και κατάχρηση εξουσίας.

12 Αφού υπενθύμισε με τις σκέψεις 31 και 32 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, παραπέμποντας συναφώς στην απόφαση της 13ης Μαρτίου 2007, C-29/05 P, ΓΕΕΑ κατά Kaul (Συλλογή 2007, σ. I-2213, σκέψη 42), ότι από το άρθρο 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 προκύπτει ότι, κατά κανόνα και εκτός αντίθετης διάταξης, η επίκληση πραγματικών περιστατικών και η προσκόμιση αποδεικτικών στοιχείων από τους διαδίκους παραμένει δυνατή και μετά το πέρας των σχετικών προθεσμιών που προβλέπονται από τις διατάξεις του κανονισμού αυτού και ότι το ΓΕΕΑ μπορεί κάλλιστα να λαμβάνει υπόψη τέτοια πραγματικά περιστατικά ή αποδεικτικά στοιχεία, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το πρώτο σκέλος του συγκεκριμένου λόγου ακύρωσης τον οποίο προέβαλε ο B. Rintisch, κρίνοντας κατ' ουσία, με τις σκέψεις 33 έως 42 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, τα εξής:

«33 [...] [Η] δυνατότητα των διαδίκων της διαδικασίας ενώπιον του ΓΕΕΑ να επικαλούνται πραγματικά περιστατικά και να προσκομίζουν αποδεικτικά στοιχεία μετά το πέρας των σχετικών προθεσμιών τελεί υπό την αίρεση ότι δεν υφίσταται αντίθετη διάταξη [...]

34 Εν προκειμένω, το τμήμα προσφυγών αποφάνθηκε [...] ότι υπήρχε αντίθετη ρητή διάταξη βάσει της οποίας, κατά τη νομολογία, η απόρριψη της ανακοπής ήταν επιβεβλημένη και δεν επαφιόταν στη διακριτική ευχέρεια του ΓΕΕΑ. Κατά το τμήμα προσφυγών, ο κανόνας 20, παράγραφος 1, του κανονισμού [εφαρμογής], ο οποίος ισχύει και στην ενώπιόν του διαδικασία δυνάμει του κανόνα 50, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού, δεν επέτρεπε την άσκηση της διακριτικής ευχέρειας που παρέχει το άρθρο 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94.

[...]

37 Από τον συνδυασμό [του κανόνα 20, παράγραφος 1, και του κανόνα 50, παράγραφος 1, πρώτο και τρίτο εδάφιο, του κανονισμού εφαρμογής] συνάγεται ότι, ελλείψει αντίθετης διάταξης, το τμήμα προσφυγών οφείλει να εφαρμόσει τον κανόνα 20, παράγραφος 1, του [ως άνω] κανονισμού στο πλαίσιο της ενώπιόν του διαδικασίας και δεσμεύεται, ως εκ τούτου, να κρίνει ότι η προσκόμιση στοιχείων προς απόδειξη της ύπαρξης, του κύρους και της έκτασης της προστασίας του προγενέστερου σήματος μετά το πέρας της σχετικής προθεσμίας που έχει τάξει το ΓΕΕΑ συνεπάγεται την απόρριψη της ανακοπής, χωρίς το τμήμα προσφυγών να διαθέτει ουδεμία διακριτική ευχέρεια συναφώς [...]

38 Ο [B. Rintisch] υποστηρίζει ότι ο κανόνας 50, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, in fine, του κανονισμού [εφαρμογής] και, πιο συγκεκριμένα, η αναφορά που γίνεται εκεί στο άρθρο 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94, πρέπει ακριβώς να θεωρηθεί ως αντίθετη διάταξη η οποία παρακωλύει, εν πάση περιπτώσει, την εφαρμογή του κανόνα 20, παράγραφος 1, […] στις διαδικασίες ενώπιον του τμήματος προσφυγών. Το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί, ωστόσο, να ευδοκιμήσει.

39 Πρέπει ευθύς εξαρχής να σημειωθεί ότι, εφόσον η ανακοπή ασκήθηκε στις 24 Οκτωβρίου 2006, εφαρμογή εν προκειμένω έχει ο κανονισμός [εφαρμογής] όπως ισχύει μετά την τροποποίησή του με τον κανονισμό […] 1041/2005 […] Ειδικότερα, σύμφωνα με την […] αιτιολογική σκέψη [7] του τελευταίου αυτού κανονισμού, ένας από τους σκοπούς της τροποποίησης που επήλθε ήταν να επαναδιατυπωθούν πλήρως οι σχετικές με τη διαδικασία ανακοπής διατάξεις προκειμένου, μεταξύ άλλων, να αποσαφηνιστούν οι έννομες συνέπειες τυχόν διαδικαστικών παραλείψεων.

40 Πέραν του κινδύνου διολίσθησης σε διάλληλο συλλογισμό ως προς την ερμηνεία των επίμαχων διατάξεων, αν γινόταν δεκτή η ερμηνεία την οποία προτείνει ο [B. Rintisch], θα περιοριζόταν σημαντικά το πεδίο εφαρμογής του κανόνα 20, παράγραφος 1, του κανονισμού [εφαρμογής], όπως έχει τροποποιηθεί.

41 Αν τα στοιχεία προς απόδειξη της ύπαρξης, του κύρους και της έκτασης της προστασίας του προγενέστερου σήματος –τα οποία, βάσει του γράμματος του νέου, και κρίσιμου για την προκειμένη υπόθεση, κανόνα 20, παράγραφος 1, του κανονισμού [εφαρμογής], δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη από το τμήμα ανακοπών, όταν υποβάλλονται εκπροθέσμως– ήταν μολαταύτα δυνατό να συνεκτιμηθούν από το τμήμα προσφυγών δυνάμει της διακριτικής ευχέρειας που του παρέχει το άρθρο 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94, η προβλεπόμενη ρητώς από τον κανονισμό 1041/2005 έννομη συνέπεια για αυτό το είδος της παράλειψης θα καθίστατο, σε ορισμένες περιπτώσεις, άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας.

42 Επιβάλλεται, συνεπώς, η διαπίστωση ότι το τμήμα προσφυγών δεν έσφαλε κρίνοντας ότι, υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις της υπόθεσης αυτής, υπήρχε διάταξη η οποία απέκλειε τη συνεκτίμηση αποδεικτικών στοιχείων που προσκομίστηκαν εκπροθέσμως από τον [B. Rintisch] στο ΓΕΕΑ και ότι, ως εκ τούτου, το τμήμα προσφυγών δεν είχε καμία διακριτική ευχέρεια δυνάμει του άρθρου 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94.»

13 Το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε εν συνεχεία το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου ακύρωσης με το ακόλουθο σκεπτικό:

«48 [...] [Ως] προς την κατάχρηση εξουσίας στην οποία φέρεται να υπέπεσε το τμήμα προσφυγών, διαπιστώνεται ότι το δικόγραφο της προσφυγής δεν πληροί τις ελάχιστες απαιτήσεις που θέτουν το άρθρο 21 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και το άρθρο 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου σε σχέση με το παραδεκτό [...]. Ειδικότερα, εν προκειμένω, η αιτίαση του [B. Rintisch], όπως διατυπώνεται στο δικόγραφο της προσφυγής, δεν στηρίζεται σε κανένα επιχείρημα από το οποίο να προκύπτει με ποιον τρόπο το τμήμα προσφυγών καταχράστηκε την εξουσία του. Επομένως η αιτίαση αυτή κρίνεται απαράδεκτη.»

14 Δεδομένου ότι απέρριψε και τους υπόλοιπους λόγους ακύρωσης τους οποίους προέβαλε ο B. Rintisch προς στήριξη της προσφυγής του, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή.

Αιτήματα των διαδίκων ενώπιον του Δικαστηρίου

15 Με το δικόγραφό του, ο B. Rintisch ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου και να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα.

16 Το ΓΕΕΑ και η Valfleuri ζητούν να απορριφθεί η αίτηση αναίρεσης και να καταδικαστεί ο B. Rintisch στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αίτησης αναίρεσης

17 Προς στήριξη των αιτημάτων του, ο αναιρεσείων προβάλλει δύο λόγους οι οποίοι αφορούν παράβαση του άρθρου 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 και κατάχρηση της εξουσίας του τμήματος προσφυγών αντιστοίχως.

Επί του πρώτου λόγου αναίρεσης, σχετικά με παράβαση του άρθρου 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94

Επιχειρήματα των διαδίκων

18 Ο B. Rintisch υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε εσφαλμένως το άρθρο 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 και τον κανόνα 50, παράγραφος 1, του κανονισμού εφαρμογής.

19 Ισχυρίζεται συγκεκριμένα ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη τον κανόνα 50, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του ως άνω κανονισμού, ενώ πρόκειται για διάταξη η οποία αφορά ειδικώς την εξέταση της προσφυγής και προβλέπει ρητώς ότι το άρθρο 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 έχει εφαρμογή, παρέχοντας έτσι στο τμήμα προσφυγών τη διακριτική ευχέρεια να αποφασίσει αν θα πρέπει να λάβει υπόψη επιπρόσθετα ή συμπληρωματικά πραγματικά περιστατικά ή αποδεικτικά στοιχεία. Επιπλέον, κατά τον αναιρεσείοντα, κακώς το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να διακρίνει μεταξύ της επέλευσης εντελώς νέων πραγματικών περιστατικών και της καθυστερημένης επίκλησης ή προσκόμισης επιπρόσθετων ή συμπληρωματικών πραγματικών περιστατικών ή αποδεικτικών στοιχείων κατά την έννοια του κανόνα 50, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού εφαρμογής.

20 Το ΓΕΕΑ αμφισβητεί την ερμηνεία των κρίσιμων διατάξεων την οποία προτείνει ο αναιρεσείων. Κατά την άποψή του, ορθώς το Γενικό Δικαστήριο παρατήρησε ότι ο κανόνας 20, παράγραφος 1, του κανονισμού εφαρμογής πρέπει να θεωρηθεί ως αντίθετη διάταξη κατά την έννοια της προαναφερθείσας απόφασης ΓΕΕΑ κατά Kaul, εφόσον πρόκειται για διάταξη αναγκαστικού δικαίου και η προθεσμία που προβλέπεται με αυτήν είναι αποκλειστική.

21 Η Valfleuri διατείνεται ότι οι κανόνες 19, παράγραφος 4, και 20, παράγραφος 1, του κανονισμού εφαρμογής είναι ρητές διατάξεις αναγκαστικού δικαίου οι οποίες αποκλείουν οποιαδήποτε δυνατότητα του ΓΕΕΑ να παρατείνει την προθεσμία που τάσσεται στον ανακόπτοντα προς απόδειξη της ύπαρξης και του κύρους των προγενέστερων σημάτων. Κατά συνέπεια, το ΓΕΕΑ δεν διέθετε, στην προκειμένη περίπτωση, τη διακριτική ευχέρεια που του παρέχει το άρθρο 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

22 Το άρθρο 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 ορίζει ότι το ΓΕΕΑ δεν μπορεί να λάβει υπόψη του πραγματικά περιστατικά ή αποδεικτικά στοιχεία τα οποία οι διάδικοι δεν επικαλέστηκαν ή, αντιστοίχως, δεν προσκόμισαν εγκαίρως.

23 Όπως έχει αποφανθεί το Δικαστήριο, από το γράμμα της εν λόγω διάταξης προκύπτει ότι, κατά κανόνα και εκτός άλλης αντίθετης διάταξης, η επίκληση πραγματικών περιστατικών και η προσκόμιση αποδεικτικών στοιχείων από τους διαδίκους παραμένει δυνατή και μετά το πέρας των σχετικών προθεσμιών που προβλέπονται στον κανονισμό 40/94, καθώς και ότι επ' ουδενί απαγορεύεται στο ΓΕΕΑ να λαμβάνει υπόψη πραγματικά περιστατικά και αποδεικτικά στοιχεία που έχουν υποβληθεί εκπροθέσμως στην κρίση του (προαναφερθείσα απόφαση ΓΕΕΑ κατά Kaul, σκέψη 42, και απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, C-621/11 P, New Yorker SHK Jeans κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 22).

24 Η εν λόγω διάταξη, διευκρινίζοντας ότι το ΓΕΕΑ «μπορεί» σε παρόμοιες περιπτώσεις να αποφασίσει να μη λάβει υπόψη τέτοια πραγματικά περιστατικά και αποδεικτικά στοιχεία, παρέχει στην πράξη στο ΓΕΕΑ ευρεία διακριτική ευχέρεια, προκειμένου να καταλήξει, αιτιολογώντας την απόφασή του επ' αυτού του σημείου, αν πρέπει να τα λάβει υπόψη ή όχι (προαναφερθείσες αποφάσεις ΓΕΕΑ κατά Kaul, σκέψη 43, και New Yorker SHK Jeans κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 23).

25 Εφόσον ο πρώτος λόγος τον οποίον προβάλλει ο αναιρεσείων αφορά αποκλειστικώς τη διακριτική ευχέρεια που διαθέτει, κατά την άποψή του, το ΓΕΕΑ, πρέπει, προκειμένου να διαπιστωθεί αν υφίσταται αντίθετη διάταξη ικανή να αποκλείσει την άσκηση της ευχέρειας αυτής, να γίνει αναδρομή στους κανόνες που διέπουν τη διαδικασία προσφυγής.

26 Ο κανόνας 50, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού εφαρμογής προβλέπει συναφώς ότι, ελλείψει αντίθετης διάταξης, οι διατάξεις οι οποίες διέπουν τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση εφαρμόζονται mutatis mutandis στη διαδικασία προσφυγής.

27 Το συμπέρασμα το οποίο συνήγαγε, στη σκέψη 37 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο από την ως άνω διάταξη είναι ότι το τμήμα προσφυγών όφειλε να εφαρμόσει τον κανόνα 20, παράγραφος 1, του κανονισμού εφαρμογής στο πλαίσιο της ενώπιόν του διαδικασίας και ότι δεσμευόταν, ως εκ τούτου, να κρίνει ότι η προσκόμιση στοιχείων προς απόδειξη της ύπαρξης, του κύρους και της έκτασης της προστασίας του προγενέστερου σήματος μετά το πέρας της σχετικής προθεσμίας που έχει τάξει το ΓΕΕΑ συνεπάγεται την απόρριψη της ανακοπής, χωρίς το τμήμα προσφυγών να διαθέτει ουδεμία διακριτική ευχέρεια συναφώς.

28 Κατ' αυτόν τον τρόπο όμως το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε σε μια εσφαλμένη ερμηνεία του κανόνα 50, παράγραφος 1, του κανονισμού εφαρμογής, καθόσον δεν έλαβε υπόψη το περιεχόμενο του τρίτου εδαφίου της εν λόγω διάταξης.

29 Συγκεκριμένα, μολονότι το πρώτο εδάφιο της διάταξης αυτής θέτει την αρχή σύμφωνα με την οποία οι διατάξεις που διέπουν τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος το οποίο εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση εφαρμόζονται mutatis mutandis στη διαδικασία προσφυγής, το τρίτο εδάφιο της ίδιας διάταξης συνιστά ειδικό κανόνα που εισάγει παρέκκλιση από την ως άνω αρχή. Ο ειδικός αυτός κανόνας αφορά μόνον τη διαδικασία προσφυγής κατά απόφασης του τμήματος ανακοπών και διευκρινίζει τι ισχύει, ενώπιον του τμήματος προσφυγών, ως προς τα πραγματικά περιστατικά και τα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία προβλήθηκαν ή, αντιστοίχως, προσκομίστηκαν μετά το πέρας των προθεσμιών που τάχθηκαν ή ορίστηκαν στον πρώτο βαθμό.

30 Ο εν λόγω κανόνας 50, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού εφαρμογής τυγχάνει επομένως, επί του συγκεκριμένου σημείου της διαδικασίας προσφυγής κατά απόφασης του τμήματος ανακοπών, εφαρμογής αντί των διατάξεων που διέπουν τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος ανακοπών, μεταξύ των οποίων καταλέγεται και ο κανόνας 20, παράγραφος 1, του κανονισμού εφαρμογής.

31 Σημειωτέον δε ότι ο ειδικός αυτός κανόνας προστέθηκε στον κανονισμό εφαρμογής στο πλαίσιο της τροποποίησης του τελευταίου από τον κανονισμό 1041/2005, ο οποίος είχε ιδίως ως σκοπό, όπως επισημαίνεται στην αιτιολογική του σκέψη 7, να αποσαφηνίσει τις έννομες συνέπειες τυχόν παραλείψεων κατά τη διαδικασία ανακοπής. Η ως άνω διαπίστωση επιβεβαιώνει ότι οι συνέπειες που έχει, ως προς τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών, η ενδεχόμενη καθυστέρηση στην προσκόμιση αποδεικτικών στοιχείων ενώπιον του τμήματος ανακοπών πρέπει να ρυθμίζονται βάσει του προαναφερθέντος ειδικού κανόνα.

32 Ο κανόνας 50, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού εφαρμογής ορίζει ότι, όταν η προσφυγή στρέφεται κατά απόφασης του τμήματος ανακοπών, το τμήμα εξετάζει την προσφυγή μόνον ως προς τα πραγματικά περιστατικά και τα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία έχουν προβληθεί ή, αντιστοίχως, προσκομιστεί εντός των προθεσμιών που έταξε ή όρισε το τμήμα ανακοπών, εκτός αν το τμήμα εκτιμά ότι πρέπει να ληφθούν υπόψη επιπρόσθετα ή συμπληρωματικά πραγματικά περιστατικά και αποδεικτικά στοιχεία δυνάμει του άρθρου 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94.

33 Επομένως ο κανονισμός εφαρμογής προβλέπει ρητώς ότι το τμήμα προσφυγών διαθέτει, στο πλαίσιο της εξέτασης προσφυγής κατά απόφασης του τμήματος ανακοπών, διακριτική ευχέρεια δυνάμει τόσο του κανόνα 50, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού εφαρμογής όσο και του άρθρου 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 ως προς το ζήτημα αν πρέπει να λάβει υπόψη, ή όχι, επιπρόσθετα ή συμπληρωματικά πραγματικά περιστατικά και αποδεικτικά στοιχεία τα οποία δεν είχαν προβληθεί ή, αντιστοίχως, προσκομιστεί εντός των προθεσμιών που έταξε ή όρισε το τμήμα ανακοπών.

34 Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε πράγματι σε νομικό σφάλμα καθόσον έκρινε, με τη σκέψη 42 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι ο κανόνας 20, παράγραφος 1, του κανονισμού εφαρμογής συνιστούσε αντίθετη διάταξη η οποία απέκλειε τη συνεκτίμηση, από το τμήμα προσφυγών, των αποδεικτικών στοιχείων που ο αναιρεσείων προσκόμισε εκπροθέσμως ενώπιον του ΓΕΕΑ, με συνέπεια να συναγάγει το συμπέρασμα ότι το τμήμα προσφυγών δεν διέθετε, ούτε δυνάμει του άρθρου 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94, διακριτική ευχέρεια προκειμένου να λάβει υπόψη τα στοιχεία αυτά.

35 Εντούτοις πρέπει να υπενθυμιστεί ότι, αν το σκεπτικό μιας απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου ενέχει παραβίαση του δικαίου της Ένωσης, αλλά το διατακτικό της είναι βάσιμο για άλλους νομικούς λόγους, η αίτηση αναίρεσης είναι απορριπτέα (αποφάσεις της 13ης Ιουλίου 2000, C-210/98 P, Salzgitter κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-5843, σκέψη 58, και της 29ης Μαρτίου 2011, C-352/09 P, ThyssenKrupp Nirosta κατά Επιτροπής, Συλλογή 2011, σ. I-2359, σκέψη 136).

36 Εν προκειμένω, από τη σκέψη 34 της παρούσας απόφασης συνάγεται ότι το τμήμα προσφυγών υπέπεσε σε νομικό σφάλμα διαπιστώνοντας στα σημεία 38 έως 40 της προσβαλλόμενης απόφασης ότι, βάσει του κανόνα 20, παράγραφος 1, του κανονισμού εφαρμογής, δεν επαφιόταν στη διακριτική του ευχέρεια να αποφασίσει αν θα λάμβανε υπόψη τα εκπροθέσμως προσκομισθέντα αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με την ύπαρξη, το κύρος και την έκταση της προστασίας του προγενέστερου σήματος.

37 Τονίζεται πάντως ότι το τμήμα προσφυγών ανέφερε, στο σημείο 42 της προσβαλλόμενης απόφασης, ότι, σε περίπτωση που κρινόταν ότι είχε διακριτική ευχέρεια να αποφασίσει αν θα λάμβανε υπόψη τα εκπροθέσμως προσκομισθέντα έγγραφα, δεν θα ασκούσε την ευχέρεια αυτή υπέρ του ανακόπτοντος. Εν συνεχεία εξήγησε, στα σημεία 43 έως 46 της απόφασής του, τους λόγους για τους οποίους κατέληξε στο ως άνω συμπέρασμα.

38 Οι λόγοι αυτοί, οι οποίοι προβλήθηκαν από το τμήμα προσφυγών ως επικουρική αιτιολογία για τη μη συνεκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων που ο B. Rintisch προσκόμισε εκπροθέσμως, μπορούν να θεραπεύσουν το ελάττωμα της προσβαλλόμενης απόφασης μόνον αν είναι δυνατό να θεωρηθεί, βάσει αυτών, ότι το τμήμα προσφυγών άσκησε πραγματικά τη διακριτική ευχέρεια την οποία του παρέχει το άρθρο 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94, προκειμένου να καταλήξει, αιτιολογώντας τη σχετική του απόφαση και λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των κρίσιμων περιστάσεων, αν έπρεπε να συνεκτιμήσει τα εκπροθέσμως προσκομισθέντα ενώπιόν του αποδεικτικά στοιχεία για να εκδώσει την απόφαση που όφειλε να λάβει επί της προσφυγής (βλ., σχετικώς, απόφαση της 26ης Σεπτεμβρίου 2013, C-610/11 P, Centrotherm Systemtechnik κατά ΓΕΕΑ και centrotherm Clean Solutions, σκέψη 110).

39 Υπενθυμίζεται, επ' αυτού, ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει, πιο συγκεκριμένα, ότι η συνεκτίμηση πραγματικών περιστατικών ή αποδεικτικών στοιχείων που δεν υποβλήθηκαν εμπροθέσμως στην κρίση του ΓΕΕΑ, όταν αυτό καλείται να αποφανθεί στο πλαίσιο διαδικασίας ανακοπής, μπορεί να δικαιολογηθεί ιδίως όταν το ΓΕΕΑ θεωρεί, αφενός, ότι τα εκπροθέσμως προσκομισθέντα στοιχεία ενδέχεται, εκ πρώτης όψεως, να έχουν πράγματι σημασία για την τύχη της ασκηθείσας ενώπιόν του ανακοπής και, αφετέρου, ότι η απόρριψή τους δεν κρίνεται επιβεβλημένη λόγω είτε του σταδίου της διαδικασίας κατά το οποίο γίνεται η καθυστερημένη υποβολή τους είτε των σχετικών με αυτήν περιστάσεων (προαναφερθείσες αποφάσεις ΓΕΕΑ κατά Kaul, σκέψη 44, και Centrotherm Systemtechnik κατά ΓΕΕΑ και centrotherm Clean Solutions, σκέψη 113).

40 Εν προκειμένω, στο μέτρο κατά το οποίο ο B. Rintisch στήριξε την ανακοπή του συγκεκριμένα σε τρία προγενέστερα σήματα καταχωρισμένα στη Γερμανία, ο κανόνας 19, παράγραφος 2, στοιχείο α', σημείο ii, του κανονισμού εφαρμογής περιέχει ακριβή και εξαντλητική απαρίθμηση των αποδεικτικών στοιχείων που αυτός ήταν υποχρεωμένος να προσκομίσει σχετικά με την ύπαρξη, το κύρος και την έκταση της προστασίας των εν λόγω σημάτων. Συνεπώς, πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο B. Rintisch γνώριζε, πριν καν ασκήσει την ανακοπή του, ποια ακριβώς έγγραφα έπρεπε να καταθέσει προς στήριξή της. Συνακόλουθα, το τμήμα προσφυγών οφείλει, υπό τις συνθήκες αυτές, να ασκήσει με φειδώ τη διακριτική του ευχέρεια και να δεχθεί τα εκπροθέσμως προσκομισθέντα έγγραφα μόνον αν οι σχετικές με την κατάθεσή τους περιστάσεις δικαιολογούν την καθυστέρηση που επέδειξε ο αναιρεσείων κατά την υποβολή των απαιτούμενων αποδεικτικών στοιχείων.

41 Όπως όμως υπογράμμισε το τμήμα προσφυγών για να αιτιολογήσει την απόφασή του, ο B. Rintisch είχε ήδη από τις 15 Ιανουαρίου 2007 στην κατοχή του τα στοιχεία που αποδείκνυαν την ανανέωση της ισχύος των οικείων σημάτων και δεν εξήγησε για ποιον λόγο τα προσκόμισε μόλις τον Οκτώβριο του 2007.

42 Επομένως από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι οι περιστάσεις υπό τις οποίες έγινε η εκπρόθεσμη κατάθεση των αποδεικτικών στοιχείων της ύπαρξης, του κύρους και της έκτασης της προστασίας των οικείων σημάτων δεν δικαιολογούν την καθυστέρηση που επέδειξε ο αναιρεσείων κατά την προσκόμιση των απαιτούμενων εγγράφων.

43 Το γεγονός ότι ο B. Rintisch προσκόμισε, πριν από τη λήξη της προθεσμίας που έταξε το τμήμα ανακοπών, αποσπάσματα από το διαδικτυακό μητρώο του Deutsches Patent- und Markenamt, στα οποία γινόταν λόγος για την ανανέωση της ισχύος των οικείων σημάτων, αλλά σε γλώσσα διαφορετική από τη γλώσσα διαδικασίας, δεν αναιρεί την ως άνω ανάλυση, εφόσον ο κανόνας 19, παράγραφος 4, του κανονισμού εφαρμογής ορίζει ότι το ΓΕΕΑ μπορεί να λαμβάνει υπόψη μόνον έγγραφα που υποβάλλονται εμπροθέσμως είτε απευθείας στη γλώσσα διαδικασίας είτε μεταφρασμένα σε αυτή.

44 Κατά συνέπεια, βασίμως το τμήμα προσφυγών αρνήθηκε να λάβει υπόψη τα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία κατέθεσε ο B. Rintisch μετά το πέρας της προθεσμίας που του έταξε συναφώς το τμήμα ανακοπών και, μάλιστα, όντως δεν χρειαζόταν το τμήμα προσφυγών να αποφανθεί επί της σημασίας που τυχόν είχαν τα αποδεικτικά αυτά στοιχεία, ούτε να κρίνει αν το στάδιο της διαδικασίας κατά το οποίο έγινε η εν λόγω εκπρόθεσμη προσκόμιση απέκλειε το ενδεχόμενο συνεκτίμησής τους.

45 Πράγματι, αντιθέτως προς τα όσα υποστηρίζει ο B. Rintisch, το τμήμα προσφυγών δεν είναι υποχρεωμένο, κατά την άσκηση της διακριτικής του ευχέρειας δυνάμει του άρθρου 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94, να εξετάζει και τα τρία κριτήρια που προαναφέρθηκαν στη σκέψη 39 της παρούσας απόφασης, εφόσον ένα και μόνον εξ αυτών αρκεί για να γίνει δεκτό ότι δεν πρέπει στην προκειμένη περίπτωση να ληφθούν υπόψη τα εκπροθέσμως προσκομισθέντα αποδεικτικά στοιχεία (βλ., υπ' αυτή την έννοια, διάταξη της 4ης Μαρτίου 2010, C-193/09 P, Kaul κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 38).

46 Υπό τις συνθήκες αυτές, το διαπιστωθέν στη σκέψη 34 της παρούσας απόφασης νομικό σφάλμα στο οποίο υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση είναι άμοιρο συνεπειών ως προς την εξέταση της αίτησης αναίρεσης, δεδομένου ότι η απόρριψη, με τη σκέψη 47 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, του πρώτου σκέλους του δεύτερου λόγου ακύρωσης περί παράβασης του άρθρου 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 δικαιολογείται για άλλους λόγους από εκείνους που εξέθεσε το Γενικό Δικαστήριο, οπότε το ως άνω νομικό σφάλμα δεν επισύρει την αναίρεση της απόφασής του.

Επί του δεύτερου λόγου αναίρεσης, σχετικά με κατάχρηση της εξουσίας του τμήματος προσφυγών

Επιχειρήματα των διαδίκων

47 Ο B. Rintisch διατείνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο υποτίμησε το ζήτημα της κατάχρησης από το τμήμα προσφυγών των εξουσιών των οποίων απολαύει.

48 Το ΓΕΕΑ επισημαίνει ότι το δικόγραφο της αναίρεσης δεν περιέχει κανένα επιχείρημα προς στήριξη του δεύτερου αυτού λόγου.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

49 Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο αναίρεσης, διαπιστώνεται, αφενός, ότι ο αναιρεσείων περιορίζεται σε γενικόλογες αιτιάσεις χωρίς να προσδιορίζει σε καμία περίπτωση τα σημεία της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου κατά των οποίων βάλλει με τον συγκεκριμένο λόγο και, αφετέρου, ότι δεν αναφέρει ποια νομικά επιχειρήματα προβάλλει προς στήριξη του ίδιου αυτού λόγου.

50 Όμως, κατά πάγια νομολογία, από το άρθρο 256 ΣΛΕΕ, από το άρθρο 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και από το κρίσιμο, βάσει του χρόνου κατάθεσης της υπό κρίση αίτησης αναίρεσης, άρθρο 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, νυν άρθρο 168, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, προκύπτει ότι ο αναιρεσείων πρέπει, στο δικόγραφό του, να αναφέρει με σαφήνεια τα επικρινόμενα στοιχεία της απόφασης της οποίας ζητεί την αναίρεση, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν με συγκεκριμένο τρόπο το αίτημά του αυτό, ειδάλλως η αίτηση αναίρεσης ή ο οικείος λόγος απορρίπτονται ως απαράδεκτα (αποφάσεις της 28ης Ιουνίου 2005, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. I-5425, σκέψη 426, καθώς και της 22ας Δεκεμβρίου 2008, C-487/06 P, British Aggregates κατά Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. I-10515, σκέψη 121).

51 Ο δεύτερος λόγος τον οποίο προέβαλε ο B. Rintisch στο πλαίσιο της υπό κρίση αίτησης αναίρεσης δεν πληροί τις ως άνω απαιτήσεις και πρέπει, κατόπιν τούτου, να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

52 Δεδομένου ότι κανένας από τους λόγους που προβλήθηκαν προς στήριξη της υπό κρίση αίτησης αναίρεσης δεν μπορεί να γίνει δεκτός, η αίτηση αναίρεσης είναι απορριπτέα.

Επί των δικαστικών εξόδων

53 Δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναίρεσης είναι αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαίνεται επί των δικαστικών εξόδων. Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του ίδιου Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική δίκη δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

54 Ο αναιρεσείων πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, δεδομένου ότι το ΓΕΕΑ και η Valfleuri είχαν υποβάλει σχετικό αίτημα και αυτός ηττήθηκε.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναίρεσης.

2) Καταδικάζει τον Bernhard Rintisch στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)